

PRIMELE AMINTIRI ÎN LITERATURA ROMÂNĂ: TEODOR VÂRNAV, *ISTORIA VIEȚII MELE* (1845)

DE

LAURENȚIU FAIFER

Așa cum arată și titlul, *Istoria vieții mele*¹ este o operă cu caracter autobiografic. Cadrul temporal în care se desfășoară evenimentele narate cuprinde 45 de ani, și anume de la 1801, data nașterii autorului², și până la 1845, când Teodor Vârnava își înscamnă amintirile. După moarte, manuscrisul a intrat în posesia ginerelei lui care, mai târziu l-a încredințat spre tipărire folcloristului Artur Gorovei.

Istoria vieții mele e povestirea picarească a întâmplărilor, mai mult triste, prin care trece copilul unui boier scăpătat din ținutul Tecuciului, până ajunge, prin munca și vrednicia sa, să-și facă o stare și să-și întemeieze o familie pusă la adăpost de grija zilei de mâine, în spatele unei averi, mișcătoare și nemișcătoare, apreciată la peste 45 000 de ruble de argint. Dacă eroul povestirii, Vârnava însuși, este prezent pe fiecare pagină, cum se și cuvine într-o autobiografie, în schimb numai incidental pot fi întâlnite referiri la starea social-economică și culturală, precum și la evenimentele epocii. Scopul autorului a fost acela de a reconstitui, pas cu pas, drumul vieții sale, de la primii ani ai copilăriei până când ia pana în mână, pentru a așterne pe hirtie, simplu și sfătos, întâmplările sau, cum îi place lui să spună, „prieluceniile“ prin care a trecut. Totuși, puținele indicații pe care le oferă sînt suficiente pentru conturarea unui tablou de epocă, tabloul istorico-social al primei jumătăți a secolului al XIX-lea din Moldova și Țara Românească, care avea să fie mai pe larg zugrăvit în *Scrisorile* lui I. Ghica sau în *Suvenirile contemporane* ale lui Gh. Sion.

O viață încă dominant feudală este sugerată de paginile operei lui Vârnava. Boierii, mai mari sau mai mici, mai cuprinși sau mai săraci, trăiesc în sate, ducînd o viață trîndavă pe spinarea țărănilor iobagi și a țiganilor robi. Un feneant era părintele însuși al autorului: „Traiul tătini-meu era foarte curios, pentru că, pe cit îmi aduc aminte, el cu alta nu se îndeletnicia, fără numai cu șederea și cu ciubucul“³.

În autobiografia lui Vârnava se întrevede și fenomenul economic specific țărilor românești de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea: în-

¹ Teodor Vârnava, *Istoria vieții mele* (Autobiografie din 1845), pref. Artur Gorovei, București, Tip. Minerva, 1908.

² Pentru primii ani ai copilăriei și pentru întâmplările anterioare nașterii sale, autorul se sprijină pe „cele auzite“, în casă, de la mama sa.

³ *Op. cit.*, p. 13.

ceputul acumulării primitive capitaliste. Fără a renunța la ighemonicon și la privilegiile feudale, boierimea prinde a se deda la afaceri negustorești menite să le sporească, încă, averea. Astfel, vorbind de boierul Constantin Ladă, o rudă a mamei sale, om lăinar, cult și cu întinse legături în protipendada Bucureștilor, Vărnava scrie că era „negoțiant bogat” și că „ținea magazia la hanul lui Șărbau Vodă, cu mărfuri de Austria și Saesonia, pe care le vindea nu cu colul, ci cu rădicata”. Era, cum s-ar spune, negustor angrosist care investea capitalul și trăgea profitul, iar de afacerile comerciale propriu-zise se ocupau funcționarii firmei sale, care vindeau marfa importată lipscanilor mai mărunți din capitala Țării Românești. Interesantă și pitorească este descrierea traiului pe care, zi de zi, îl ducea acest Constantin Ladă, trai care, desigur, nu se deosebea mult de acela al majorității comercianților bogați sau al boierilor care locuiau la oraș : „În vremea aceea, el era în vîrstă de peste 30 ani, holteiu, frumos la față, cu ochii albaștri, cu părul negru, la stat de mijloc, cu căutătura veselă și priincioasă, iubea să aibă masă curată de 7 sau 8 feluri de bucate, vin bun și *desert*, și avea mare plecare asupra gastronomiei. În posturi, mercurile și vinerile postea, însă cu bucata de pește proaspăt adus în ființa lui viu din apa Dimbovița, ce curgea prin mijlocul Bucureștilor. Afară de naționalnicele limbi grecește și românește, vorvea slobod nemțește, franțuzește și italienește. Purta straie turcești, anliu de suvea și de cutnie, se încingea cu șal turcesc, giubea de samur, biniș de postav englezesc, floare străină, și în cap adese ori purta un ișlic ca fanarioții de la Țarigrad, din pelcele de Krim brumării și foarte supțiri la păr, și făcut în chipul și în mărimea coșurilor cu care se prinde pe la noi pește caras de prin iazuri Dimineața, după ce se îmbrăca și bea cafea nemțească sau ciocoladă, se ducea în piață. Lipscanilor și acolo petrecea pînă la 12 ceasuri; atuncea venea la masă cîte cu doi sau trei prieteni, minca bine și se odihnea. După masă, în disară, se suia în caleașcă cu doi cai buni, în coadă lua lachei și se primba pe podul Mogoșoaii (cea mai frumoasă uliță a Bucureștilor) din preună cîte cu unul din prieteni, dar mai adese ori cu conă țulatul nemțesc. Sara juca cărțile pe la cunoscuți, dar mai de multe ori la gheeneral cunțulatul românesc de atuncea Kiricov, unde se număra și unul din închinătorii gheenerallesii lui cei tinere. Avea intrare pe la casele boierilor, însă mai multă pe la a conțulăților europieneștilor puteri ce locuia pe acea vreme în București. Era om însemnat la ocirmuire, și la toate pricinile ce urmau între cei mai cu stare neguțatori totdeauna se orinduia mediator”⁴.

Vădind și o anume îndeminare portretistică, pasajul reține nu numai prin descrierea colorată a portului cosmopolit al unui evghenit din vremea lui Caragea, a opulenței orientale a traiului său, dar și prin mențiunea care se face că limba greacă, alături de cea românească, și înaintea ei, era socotită limbă „naționalnică”. Într-adevăr, epoca evocată de Vărnava este epoca aceea în care, cum spune C. Negruzzi, „uitasem că sîntem români și că avem și noi o limbă”⁵, cînd „mulți din tinerii noștri aflați la studii în Viena, în Mînich sau în Paris, se credeau umiliți d-a aparține unei naționalități necunoscute în lumea europeană. Le era rușine chiar de numele lor de familie și de botez; fiii lui Ion, lui Gheorghie sau lui Ilie se porecleau Ioanidi, Gheorghiadî sau Iliadi”⁶.

Este epoca în care boierii, mari sau mici, socoteau de cuviință a locmi dascăl grec odraslelor lor, limba românească rămînînd a fi folosită în de tot săraca instrucție pe care o puteau da umilii dascăli de biserică și preoții copiilor de boieri scăpătați și de negustori de a doua și a treia mînă. „Buchile moldovenești pe amîndoi frații ne dedese ca să le învățăm de la preotul satului anume Constantin” — își amintește Teodor Vărnava. Era o învățătură rudimentară, mîrgînită numai la formarea deprinderii de a citi cu ajutorul cărților bisericești. La vîrsta de nouă ani, pe cînd se afla dat spre a fi crescut în casa moșului mamei sale Fotachi Ciurea, este trimis de acesta în satul Hreața, moșie a boierului Ioniță Rahtivanul, care „avea patru feciori, și ținea într-o casă în

⁴ *Op. cit.*, p. 38—39.

⁵ Costache Negruzzi, *Cum am învățat românește*, în *Păcatele tinerețelor*, Craiova, Scrisul românesc, 1942, p. 203.

⁶ Ion Ghica, *Introducere la Scrisori către V. Alecsandri*, în *Opere*, vol. I, București, E.S.P.L.A., 1956, p. 112.

ogradă un dascăl moldovan, schiop de un picior, anume Iftimie, carele învăța atît copiii lui, cum și vreo cițiva a altor boieri megieși". La ael dascăl micul Várnnav, în puțină vreme, ajunsse „a ceti pe slove octoihul" și a învăța și „vreo trei cathizme din Psaltirea proorocului David. Aritmetica la dînsul nu învăța nimeni, căci aceea, după zisa lui, avea ucenicii a o învăța după ce vor săvirși toate cathizmele Psaltirii"⁷. În al loc, Várnnav evocă, ca și I. Ghica, școala grecească din Bucureștii lui Caragea Vodă. În *Dascăli greci și dascăli români*, Ion Ghica pomenește de numeroși dascăli greci din „vremea cea frumoasă"; între alții, de Lambru, Vardalah și Neofit, Kirbiren, Mitilineu și Corița.

Várnnav, care era școlar la București în acea vreme (1815), nu menționează însă pe nici unul dintre aceștia: în schimb, vorbește de un alt vestit dascăl grec, care deschisese școală la hanul lui Filaret și care egala, prin metodele contondente folosite, pe crudul Corița, amintit de I. Ghica. Numele lui era Panaioti Corfioti. „Acel Panaioti nu era de cuviință a se numi dascăl, ci calău, pentru că el pe băeți mai mult îi muneca și îi schingiuia decît îi învăța. Lingă dînsul de apururca sta pe o masă falanga, un bici de lemn făcut în chipul îmblăciului cu care bătea la talpe, două biciuri de vină de bou cu care bătea la șezut și două asemenea de curea lată de bătut la palme (...). Asupra acelui dascăl de cîteva ori mai înainte de a veni eu la dînsul, ucenicii deznădăjduiți de schingiuirile lui făcuse zagavor* să-l omoare, pînă cînd odată l-au și băgat cu capul în jos într-o puțină mare, în care se obișnuiește la ael oraș a se ținea apa, și cu bună seamă s-ar fi innădușit acolo, dacă norocirea nu l-ar fi ajutat a se întîmpla în acea vreme puțină deșartă și nu ar fi auzit megieșii strigările lui, ca să grăbească îndată a-l scoate dintr-însa. La acest tiran învățam eu carte grecească, căruia pentru bătăile și învățătura ce-mi da î se plătea de către Ladă cîte un galben olandez pe toată luna. Și cu toate că el atuncea era bătrîn, slab, peste 70 de ani, și pe lingă aceasta îngrozit de ucenici cu băgare în puțină cu apă, tot nu rămînea vreo zi ca să scape unul măcar din ucenicii nebătut de dînsul"⁸.

Asemenea lui I. Ghica (*Din vremea lui Caragea*), Várnnav evocă și el, dar mai mult în treacăt, cumplita ciumă care a bîntuit atunci. Evenimentele politice contemporane, mișcarea eteristă și răscoala populară de sub conducerea lui Tudor Vladimirescu nu au solicitat interesul tînărului Várnnav (avea 20 de ani în 1821) și lucrul de e regretat pentru că el, ca marlor ocular, ar fi putut să ne ofere amănunte prețioase. Amănute pe care nu ni le-au putut da I. Ghica (*Din vremea zaverei*) sau N. Filimon (*Ciocoi vechi și noi*), care la acea epocă aveau cinci și, respectiv, doi ani. Despre mișcarea eteristă, autorul pomenește doar o singură dată, pentru a ne spune că niște rude ale sale „fugise de la Moldavia din pricina năvălirii eteriștilor greci și a turcilor". Despre Tudor Vladimirescu însă, Várnnav nu serie nici un rînd, fie el și pătimaș, măcar o caracterizare, nedreaptă în parte, ca aceea emisă de Gr. Alexandrescu în al său *Memorial de călătorie*, unde Tudor e socotit drept „om mărginit și crud, daț a căruia întreprindere înaintă cu un pas libertatea politică"⁹. În schimb, se relatează un fapt politic care nu se găsește consemnal în nici una din operele memorialistice ale lui I. Ghica, G. Negruzzi sau Gh. Sion. Este vorba de împotrivirea și agitația micilor boieri și a tîrgoveților din capitala Moldovei față de legalizarea, prin Regulamentul organic, a privilegiilor feudale de care se bucura marea boierime în virtutea tradiției și a obiceiului pămîntului. Várnnav notează faptul nu fiindcă ar fi fost cumva pasionat de fenomenul politic, ci pentru că, fără voia lui, s-a pomentit oarecum un actor al acestor întîmplări, fiind hănuit de autorități că ar face parte din ceata răzvrătiților, a „buntuşnicilor" cum se spunea pe atunci. „În acea vreme — scrie Várnnav — cea mai mare parte a norodului și o seamă din boierii cei din starea al doilea și al treilea se aflau nemulțămîți cu alcătuirea regulamentului (aşezămîntului) ce se făcuse din nou în Moldavia și avea oarecare plecare a rădica bunt în însuși orașul stoliții, iar pe la răspîntinile uliților, pe la casele boierilor celor mari, mai în toate diminețile se găseau lipite pe ziduri pacs vile* și feluri de cu-

⁷ *Op. cit.*, p. 22.

* *zagavor* — complot.

⁸ *Op. cit.*, p. 44.

⁹ Gr. Alexandrescu, *Poezii și proză*, ed. a II-a, Craiova, Scrisul românesc, p. 597.

* *pacs vile* — manifeste.

vinte ocărtoare asupra ocirmuitorilor boieri a Moldaviei și a însuși mitropolitului Veniamin. Asemenea se găsea unele ca acelea lepădate, fără veste, prin departamenteuri și alte locuri de acolo din Eși, fără a se putea prinde sau a se dovedi pe acel care le-ar fi lepădat, pentru care sfârșit mai la urmă ocirmuirea hotărîse a întrebunța cea mai neadormită privighiere și a prinde pe unul din alcătuitoarii sau lepădătorii acelora, spre a descoperi din aceia și pe ceilalți¹⁰.

Indiferent față de mișcarea politică a vremii sale, Vârnăv nu se arată atras nici de mișcarea culturală și literară, despre care autobiografia sa nu conține nici măcar o informație. Se vede că traiul greu pe care l-a dus în copilărie și adolescență, iar apoi strădania de a-și crea un rost în viață nu i-au îngăduit să facă „iscusită zăbavă“ asupra cărților. Totuși, în două rinduri, el mărturisește că asculta cu plăcere povești și „fe-li-uri de anecdoturi românești“ și că citea „cărți istoricești“ asupra cărora începuse a avea „o nesățioasă plăcere“.

Ce cărți vor fi fost acestea, Vârnăv nu ne spune. Foarte probabil că nu altele decît acelea aflate și în biblioteca tatălui lui C. Negruzzi, pe care scriitorul regreta că a pierdut-o în bejenia anului 1821, cînd biblioteca părintească a slujit de „fultuială“ ienicerilor. Îi va fi fost cunoscută și literatura românească satirică din vremea sa și se va fi ispitit s-o imite, căci, din declarațiile ginerelui său, reiese că între hîrțile bătrînu-lui Vârnăv, pe lângă manuscrisul autobiografiei a mai existat încă unul, un volum de poezii, cuprinzînd numeroase satire la adresa unor persoane de o anume însemnătate în acea vreme. Acest manuscris, care s-a pierdut, trebuie să fi fost mult posterior manuscrisului autobiografiei; cred că el a fost redactat mai spre bătrînețe, cînd Vârnăv își întemeiasă o stare și își putea permite să citească literatură și să caute a imita cărțile care i-au plăcut. *Istoria vieții mele* oglindește însă copilăria autorului și apoi epoca de zbućium și de luptă pentru a ieși deasupra nevoilor. Epocă în care a trăit mai mult la țară. Îndelunga ședere la țară l-a pus mai curînd în contact cu creația literară orală, din care și citează frumoasele versuri de baladă:

„Sub poală de codru verde
O zare de foc se vede“.

Vârnăv a fost un om care și-a dobîndit înțelepciunea nu alit din cărți, cit din lupta cu greutățile vieții. Nivelul său cultural era scăzut, de aceea nu s-a simțit chemat să participe la viața politică, unde nu putea fi, el, copilul sărac, care și-a croit singur un rost în viață, nici de partea boierilor ruginiți, dar nici de partea tinerimii generoase, animată de idealuri noi, îndrăznețe, prin înfăptuirea cărora ar fi fost amenințată buna lui stare, la care ajunsese după atîta trudă. Din același motiv nu s-a simțit chemat să participe, sau măcar să-și permită să facă aprecieri cu privire la mișcarea culturală și literară din vremea sa, în însemnările autobiografice pe care le-a lăsat. De aceea amintirile și versurile sale au rămas în manuscris, de aceea — așa cum subliniam de la început — scopul lui a fost de a-și istorisi viața, nu de a redacta un document asupra epocii în care a trăit. Și această istorisire are farmec, depănîndu-se într-o cadență molcomă, alit de potrivită aducerilor aminte.

Ce l-a îndemnat pe Vârnăv să-și scrie amintirile? Nu credința că peripețiile vieții lui ar putea interesa pe cineva și nici deșarta dorință de a se vedea autor de cărți, ci imboldul interior care face pe omul trecut de acel „mezzo del camino“ să se întoarcă cu plăcere, dar și cu sentimentul amar al lucrurilor ireversibile, spre anii copilăriei și ai tinereții. E trecutul acela care, cum avea să spună N. Gane în amintirile sale (*Zile trâte*), „îmi pare frumos fiindcă el conține primăvara vieții mele cu tot cortegiul ei de speranțe, de iluziuni, de visuri ce și-au luat zborul pentru a nu mai reveni“¹¹.

Teodor Vârnăv evocă și el această „primăvară a vieții“, însă o primăvară sumbră, cu tot cortegiul de lipsuri, umilințe și dureroase experiențe care sînt indisolubil legate de copilăria și adolescența lui de orfan. Tribulațiile sale încep foarte de timpuriu. Cea

¹⁰ *Op. cit.*, p. 120.

¹¹ N. Gane, *Amintiri* (1848—1891), Craiova, Scrisul românesc, p. 44.

mai veche amintire a lui Vărnay este aceea a sărăciei din casa părintească și a neînțelegerilor dintre tatăl și mama sa: „maică-mea se socotea nenorocită că s-au măritat după tatăl meu, din pricină că nu numai pe dînsa, dar nici copiii nu avea chip a-i ținea, și blestema pe acei care au mijlocit a o mărita de-al doilea după un bărbat, asemenea sărac și nenorocit“.

Teodor fiind cel mai mare dintre cei cinci copii din casa săracă a Vărnayilor, tatăl său hotărăște să-l încredințeze unor rude care să-l crească și să-l scoată „la obraz“. Din anul 1808, adică de la vîrsta de șapte ani, începe pentru Vărnay o viață lipsită nu numai de bucuriile nevinovate ale copilăriei și de afecțiunea maternă, dar și de tot ceea ce putea contribui la o normală creștere, fizică și morală, a sa. Pînă la 1813, va avea să hălăduiască de la o rudă la alta, fiind privit ca o pacoste mai peste tot locul. Astfel, primul „binefăcător“ a fost moșul mamei sale, Fotachi Ciurea, în casa căruia băiatul a dus o viață chinuită și plină de umilințe, între anii 1808—1811. După alte numeroase peripeții, la sfîrșitul lui mai 1813, Vărnay ajunge la București, la bogatul și influentul negustor grec Constantin Ladă, despre care am amintit și mai sus. Ce experiență de viață dobindise el pînă în acest moment, cînd intra în al doispregelcelea an al vieții? Ce impresii culesese din prematura încheștare cu viața? Experiența și impresiile pe care le putea da traiul amar al copilului lipsit de căldura căminului părintesc. În casa primului său „protector“, Fotachi Ciurea, e dat să stea la bucatărie cu slugile, alese, pe atunci, dintre robii țigani. În acest mediu capătă deprinderi urite, învățîndu-se să fure, lucru pe care îl făcea desigur nu din plăcere, ci de nevoie, pentru a-și astîmpăra foamea care îl chinuia și pe el ca și pe robii țigani, în mijlocul cărora trăia și pentru care nutcea afecțiune: „Safra țigancă era cel mai iubit predmăt* în casa Ciurii și pe dînsa o ascultam ori și ce mă povățuia a face, adică a fura ouă din poeți, oțet din balerci, bani de prin buzunările rudeniilor ce veneau la Ciurea, și altele“.

Pentru aceste rele deprinderi, moșul său Ciurea îi aplica aspre corecții: îl bătea cu biciul, îl lega cu un lanț de picior la stîlpul cerdacului sau îi puneă grumazul și picioarele în obezi de fier. Perseverînd, el va fi pedepsit cu toată cruzimea și în casa lui Constantin Ladă, din București. Furînd niște parale turcești din jiletea lui Ianachi, omul de încredere al lui Ladă, Vărnay este bătut la falangă de însuși protectorul său, iar „a doua zi, la școală — scrie el —, înfătoșîndu-mă la dascălul Panaioti ca să-mi dau mathima și acela înșlîntat fiind de procazul* meu, îndată mi-au dat altă bătaie, însă cu deosebire de cea căpătată de la Ladă, pentru că, neputîndu-mi scoate băieții ciubotele din picioare fiindu-mi aceste cam umflăte, m-au așternut nemțește pe pat și m-au bătut cu biciul la șezut foarte simțitor“. Și Vărnay adaugă, nu fără umor: „Din această a lui Panaioti bătaie eu am căpătat pentru viitorime și oareșcare folos pentru stomah, căci Ladă, după proiectul lui, au poroncit stolnicului ce ținea socoteala casei a-mi da de-a pururea în toate zilele cite patru parale, spre a avea înlesnire diminețile a cumpăra covrigi și plăcinte și a nu fi iarăși silit a mai da iurush la buzunările gramaticului“¹².

Săvîrșindu-se din viață Constantin Ladă, în martie 1816, epitropii averii acestuia l-au chemat pe Vărnay și, ascunzîndu-i faptul că decedatul îi lăsase prin testament zece mii de lei turcești, în posesia cărora să intre la majorat, au hotărît să-l dea ucenic la o lipscănie. Lucru care s-a și făcut. Fiind acum la vîrsta (16 ani) cînd — vorba lui Creangă — catrințele nu-l mai puteau lăsa nepăsător și fiind foarte puțin ocupat la dugheana lipscanului Constantin Nazlim — unde era ucenic —, Vărnay a început a stabili legături, care erau departe de a fi inocente, cu unele fete din mahala: „adeseori găseam prilej a vizitării pe prietena mea Ecaterina și a mijloci prin o babă de a face încă cunoștință cu una cucoana Arghira, căreia se închina mulți lipscani tineri“. Pentru a menține aceste legături, tînărul curtează trebuia să se arate „cu lanț“. Leafă nu avea la lipscănie, unde era abia ucenic. Rînduit de patronul său, Nazlim, să facă ordine în altă dugheană a unui lipscan falit și avînd cheile pe mînă, a fost ispitit să sustragă din marfă. E de la sine înțeles că au urmat judecata și pedeapsa, pe care Vărnay le

* *predmet* — obiect de afecțiune.

* *procaz* — ispravă.

¹² *Op. cit.*, p. 48.

descrie pe larg, folosind unele reminiscențe din acele „cărți istoricești” asupra cărora avea „o nesățioasă plecare”: „Nazlim într-o dimineață aflind de această istorie, m-a închis într-o casă pînă seara; atunci, după-ce au aprins luminările, au deschis asupra mea judecată, precum se făcea odinioară la Ispania de către inviziție* cu luminările aprinse. Aceasta a fost încheată de vreo trei lipscați și de tunsaptru epitropii lui Ladă, afară de eforul lor. Judecătorii punîndu-mă la pîtcă**, mă întreba nu cumva în vremea cit am fost la dugheana lui Nazlim am luat asemenea niscaiva marfă sau bani și i-am împrăștiat pe la nimfe, precum adeseori obișnuiesc a face tinerii ce slujesc pe la lipscați. Eu cu adevărat că din dugheana lui Nazlim nu luasem pînă atunci încă nimica și mă îndreptam către judecători cu aceasta, însă fiindcă ei mă opărea grozavnic cu vergile, la talpele picioarelor, și îmi zicea că dacă voi spune adevărul ce le trebuia lor, adică că am luat marfă și bani de la Nazlim, mă vor lăsa nebătut, apoi eu ca să scap de usturime spuneam că am luat și de la dînsul; atunci unul dintr-înșii seria, iar ceilalți iarăși se apuca și mă opărea. În sfîrșit, după-ce au văzut că eu nu mai pot grăi, m-au lăsat cîteva minute ca să mă răsufliu, după aceea mi-au dat în mînă călămări și hîrtic și mi-au poruncit a serie grecește (căci altfel nu știam) cele ce unul dintre dînșii îmi va dictui¹³.

Cu un „răvaș de drum de la spătărie” va fi trimis la „Eși”, cu un harabagiu găsit la hanul lui Manuc: „După aceea — scrie Vărnay — mi-am luat ziua bună de la prieteni și la 27 iunie 1818 am ieșit din București, cu lacrămile pe obraz, neșliind la cine mă duc și ce am să fac”. Pe drum, harabagiul evreu, care era un om comunicativ și de treabă, află că tinărul său client este din Floreștii Tecuciului și că nu și-a văzut familia din copilărie. La stăruințele harabagiului, Vărnay ia hotărîrea de a trece și pe la casa părintească, deși nu simțea pentru aceasta vreun îndemn deosebit, ca unul ce „din mica copilărie” nu mai știa „dragostea părintească” și uitase chiar cu totul de tatăl, mama și frații lui. În drum spre Florești, află că tatăl său murise de mult, dar că mama, frații și surorile trăiesc. Condus și anunțat la casa mamei sale de către un țaran din Florești, ei se dă drept ajutorul unui inginer hotarnic, spunînd că a venit pentru găzduire. Instinctul mamei, care nu-și văzuse de atîta vreme copilul, nu poate fi înșelat: „Maică-mea s-a mirat după ce a auzit asemenea a mele vorbe și, fără a-mi da vreun răspuns la dînsela, a început cu mare înare aminte a căuta cîteva minute drept în ochii mei, după aceea a început a se uita și la țaran, însă fiindcă acela au zîmbit a ridc, apoi maică-mea îndată a început a plînge și a zice aceste cuvinte: „Oare acesta nu cumva este Tudurâchel al meu, pe care îl socoteam că a murit de cîumă la București și nu l-am văzut mai bine de șase ani?” — Atuncea eu i-am sărutat mîna și i-am spus că eu adevărat sint acela. Strigările, plîngerile de bucurie și de veselie răsuna atunci în toată ograda. Maică-mea mă îmbrășoșă, frații mă săruta, rudeniile alerga să mă cuprîndă și toți sătenii ca să mă vadă; într-un cuvînt, bucuria ce a fost în ziua aceea în casa mamei mele se poate asemăna cu aceea care oarecînd a avut-o părintele fiului celui pierdut cînd acesta s-a întors la casa tatălui său¹⁴. După două luni de ședere la casa părintească, e dus de mama sa la moșul acesteia, căminarul Tudurachi Ciurea din satul Timpeștii de lingă Fălticeni. Aici stă o lună de zile, în care timp învață de la fiul căminarului „Constandinică” „scrisoarea moldovenească”, cum îi zice el, pe care nu o cunoștea pînă atunci. E trimis apoi de către căminar la un nepot al său, Costache Chiruș, din satul Zalucea (Hotin), unde Vărnay mai fusese cînd era copil. Ajutat de acest Chiruș, intră, în ianuarie 1819, „scriitor în limba moldovenească” la judecătoria ținutului. Avînd „mîncarea, spălarea și cîrtirea” în casa moșului său, leafa de 25 lei pe lună pe care o lua de la judecătoria, plus darurile ce le primea de la unii dintre „jăluitori”, îi era de ajuns pentru îmbrăcăminte, pentru a ține un băiat slugă și a mai face și economii. Vin, răchiu sau altă „băutură bețiivă” nu bea, jocuri de noroc nu juca, dar învățase „a bea tutun”. Și, adăugă Vărnay: „O slăbiciune firească numai,

* inchiziție.

** pîtcă — interogatoriu.

¹³ *Op. cit.*, p. 54—55.

¹⁴ *Op. cit.*, p. 65—66.

nu puteam încă a o stăpîni, adică buna plecare asupra neamului Evei ..., din care pricină citeodată eram silit a mai împuțina din zăpasul* copeicilor ce strîngeam în ladă și a mă învrăjbi încă și cu mătușa mea Savastița, care adese ori se jăluia asupra mea către moșul, cum că din pricina mea i se ameteșe fetele din casă și i se stîrpesce mancele copiilor¹⁵.

Totuși, această slăbiciune firească nu l-a împiedicat să-și sporească capitalul. Avînd puțină treabă la judecătorie, mijlocește la isprăvnicie să fie numit stringătorul goștinei oilor la un ocol și în 15 zile se alege cu un venit de 400 de lei; găsind îndeletnicirea mănoasă, iarăși prin isprăvnicie cu aceeași mijlocire — zice Várnnav — am fost rînduit stringător poșlinii desetinei stupilor și a svinilor (rîmători) și iarăși m-am folosit de 750 lei¹⁶.

Prelungindu-și trei ani slujba la judecătorie și chivernisind bine capitalul ce-l agonisise, ajunge să aibă economii în sumă de 4000 de lei (adică 800 de ruble de argint). Avînd acest capital „se uvolnește“ (demisionează) din slujbă și, ajutat fiind de moșul său Chirus, ia „în posesie“ (în arendă) două moși (Burlăneștii și Vasilăuții) de la paharnicul Mihalache Chinezu. Din martie 1822 începe viața de arendaș, apoi de moșier. În 1828, pășește în „propăștea căsătoriei“, luînd de nevastă pe Zoîța, fiica paharnicului Mihalache Ghițăscu din satul Cotojăniei (ținutul Hotinului). Un nou prilej deci de a-și spori averea. „La alcătuirea însoțirii mele, tocmală cu socrul meu, atît din partea mea, cum și din partea moșului meu Chirus, pentru zestre nu au urmat, ci cu cît au voit el a însămma prin izvodul de zestre, cu aceea m-am mulțumit, adică: douăzeci boi, douăzeci vaci cu viței, una sută oi, patru cai cu brișcă acoperită și șapte sute ruble argint bani gata, asemenea și alte mărunțișuri neînsemnate“.

După o călătorie plină de peripeții la București, în anul 1831, făcută cu scopul de a-și primi partea lăsată prin testamentul lui Constantin Ladă, decedat în 1816, Teodor Várnnav se stabilește la moșia Stîngăcenii, în ținutul „Eșului“. La această moșie locuia autorul în 1845, cînd și-a scris istoria vieții sale. Ajuns la un liman liniștit, după o viață agitată și plină de lipsuri, Teodor Várnnav, încă în plină bărbăție, eugetă cu acea înțelepciune pe care a căpătat-o la școala aspră a vieții. De aceea, rîndurile de încheiere ale autobiografiei par scrise de un om bătrîn:

„Trăiesc în liniște cu megieșii; pe cei mai mari și mai înțelepți decît mine îi ascult; pe cei depotrivă îi ciustesc; mă feresc de gilecvuri, de pricini, de judecăți, iar mai virtos de datorii; mă mulțumesc cu ceea ce mi-au dăruit pronia cerească și toată stăruința mea acum este numai ca să mai înmulțesc averea, nu pentru alt sfîrșit, decît numai ca să las copiilor mei înlesnirea de a trăi în lume fără strîntorire și fără lipsă“¹⁶

Istoria vieții mele este prima carte de amintiri din literatura noastră. E adevărat că elemente autobiografice și crîmpeie de amintiri pot fi întîlnite și înainte de anul 1845. Chiar în literatura noastră veche, cronică lui Miron Costin, în foarte mică măsură, cronică lui I. Neculce și, mai tîrziu, *Istoria otomănească a prepulernicilor și marilor împărași* a lui Ienăchiță Văcărescu, pe scară mai mare, cuprind elemente autobiografice. O operă, însă, care, în întregime, să aibă ca temă evocarea trecutului personal al autorului nu s-a scris în literatura noastră înainte de Várnnav. Sau, dacă s-a scris, nu s-a păstrat, cum s-a întîmplat cu memoriile lui Gh. Peșacov (consemnate într-o scrisoare a acestuia, din 1829, către Z. Carcalechi), memorii întitulate, atît de pitoresc, *Voiajinul vieții mult pătimitorului din pricina iubirii de adevăr și de dreptate. Memoriile mele* (Biografie de la anul 1836—1856) ale unui Petre Pessian, atribuite greșit lui George Peșacov, nu au fost integrate literaturii. Și opera lui T. Várnnav a rămas multă vreme în manuscris¹⁷ neputînd fi deci cunoscută de memorialiștii de mai tîrziu. Cu toate ace-

* zăpas — grămadă.

¹⁵ *Op. cit.*, p. 77.

¹⁶ *Op. cit.*, p. 131.

¹⁷ *Istoria vieții mele* a fost editată abia în secolul următor, în colecția „Minerva“, de către Artur Gorovei.

tea, autorul poate fi considerat deocamdată drept primul, adică cel mai vechi, autor de amintiri din literatura română.

În afară de meritul vechimii, al priorității, cartea lui Teodor Vărnay e interesantă și ca mărturie asupra limbii române din deceniul al cincilea al veacului trecut. Om cu puțină cultură și trăitor mai mult la țară, autorul se folosește îndeosebi de limba vie, vorbită în popor. Evocarea lui, avînd ceva din savoarea arhaică a vechilor cronici, respiră prospețime și spontaneitate, dezvăluind un talent nativ de povestitor.